

דף ג.

עין משפט א.

אור"ח סימן שמוז עיף א

עיין לעיל עין משפט אות א

דף ג:

עין משפט ב.ג.

אור"ח סימן שמוח עיף א

א. היה עומד ברשות היחיד והוציא ידו מלאה פירות לר"ה בתוך אור עשרה ח של ר"ה אם בשוגג הוציאה מותר להחזירה ^ט לאותו חצר כדי שלא תתקיים מחשבתו להוציאה משם. אבל אסור להושיטה לחצר אחרת ^י. ואם במזיד אסור אפי' להחזירה לאותו חצר ^י. וי"א דכל זה שהוציאה מבעוד יום ^ל, אבל אם הוציאה משחשיכה מותר להחזירה אפי' הוציאה במזיד שמא ישליכם מידו ויבא לידי חיוב חטאת. ואם הוציאה לכרמלית מותר להחזירה בכל אופן ^מ.

ח. שבת ג', ואם הוציא ידו למעלה מעשרה לר"ה דהוי מקום פטור גם בהוציאה במזיד מותר להחזירה.

ט. דבשוגג לא קנסוהו אפי' שעשה עקירה.

י. דעכ"פ נתקיימה מחשבתו שהוציא החפץ ממקומו, מ"ב אות ד'.

כ. דקנסוהו רבנן כיון שעשה איסור ישאר שם עד שתחשך.

ל. דבכל זאת השהה את ידו במזיד באויר בר"ה עד שחשכה ולכן קנסוהו, אבל ביום שבת שיש חשש שיבא לידי חיוב חטאת לא קנסוהו גם במזיד משא"כ מבעוד יום שגם אם ישליך אותה מידו אין חיוב חטאת. והא"ר כתב שיש להקל כדעת הי"א ושכן דעת הרבה ראשונים. מ"ב אות ח', ועיין בכה"ח אות ח' שכן דעת הרמב"ם אבל ר"ז כתב דיש להחמיר כסתמא במר"ן השו"ע.

מ. דגם אם ישליך אותה אין בזה רק איסור דרבנן ע"כ לא אסרו דהוי גזירה לגזירה, מ"ב אות ט', ודוקא לאותו חצר מותר להחזיר אבל לחצר אחרת אסור, והגר"א פסק לאסור גם בכרמלית כמו בר"ה.

נ. המפנה חפצים מפנה לפנה ונמלך עליהם והוציאן בעודם בידו פטור מחטאת שלא היתה עקירה משעה ראשונה לכך, ונמצא שלא עשה אלא הנחה ואין בזה רק איסור בעלמא. מ"ב אות י'.

ו. היה קנה שמונח קצה אחד בר"ה והקצה השני ברה"י והגביה קצה אחד והניחו וחזר והגביה הקצה השני והניחו אפי' כל היום פטור עד שיעקור כל הקנה מהארץ.

ז. משך חפץ או גרר אותו מרה"י לר"ה, או ד' אמות בר"ה חייב שמתגלגל עקירה היא.

דף ד.

עין משפט ב.

או"ח סימן רנד סעיף ו

ו. ט. אם נתנו בשבת אפי' במזיד^ב מותר לו לרדות^ב אותה קודם שיאפה כדי שלא יבא לידי איסור סקילה^ע.

עין משפט ג.

או"ח סימן שמה סעיף יט

יט. כא. מקום פטור^ב הוא מקום שאין בו ד' על ד' ז' וגבוה משלשה ק' עד לרקיע, וכן חריץ שאין בו ד' על ד' ועמוק יותר משלשה ר', וכן מחיצות הגבוהות מג' ולמעלה ואין בניהם ש' ד' על ד'.

הגה: כל זה בעומד בר"ה אבל בעומד בכרמלית דינו ככרמלית ולא כמקום פטור דאמרינן מצא מין את מינו. ויש חולקים דאין חילוק בין כרמלית לר"ה. ואם עומד ברה"י לכ"ע דינו כרה"י ולא כמקום פטור.

או"ח סימן שמה סעיף א

עיין לעיל בדף ג: עין משפט ב ג

מ"ב שם מגמ'.

ג. דהיה מקום לומר הלעיטהו לרשע וימות מ"מ מותר כדי שלא יבא לידי איסור סקילה, ובמ"מ פ' ט' כתב דבשוגג ג"כ חידוש דכיון שנוכח א"כ ליכא חיוב חטאת דבעינן תחילתו וסופו בשגגה, וא"כ יהיה אסור לרדותן קמ"ל דמותר שלא יבא לידי איסור חטאת הגם שאין חיוב חטאת, מ"א ס"ק כ"א.

ס. אפי' כדרכו, ואם אפשר בשנוי יעשה והוא שלא יצטרך עי"ז לשהות כדי קרימת פניה ויתחייב, מ"ב אות מ"א.

י. ודוקא לו התירו לרדות ולעבור על איסור דרבנן כדי שלא יבא לידי איסור תורה או איסור חמור, אבל אחרים אסורים לרדות דאין אומרים לאדם חטא כדי שיזכה חברך, גם כאן חבירו היה פושע שעשה זאת במזיד, ב"ח ומ"א ס"ק כ"א. ואפי' שוגג דלא פשע היה לו ליזהר, כה"ח אות נ"ד.

ע. ואם הדביק בבין השמשות ויכול להתבשל בביה"ש כולו כמאכל בן דרוסאי שאין בזה סקילה ככה"ג לא התירו לרדות, כה"ח אות נ"ז.

פ. מקום פטור אינו אלא בר"ה או בכרמלית לדעת רש"י, אבל אם זה בתוך רה"י כיון שהוא מקיפו הרי הוא כמוהו שאויר רה"י עולה עד לרקיע, מ"מ פ' י"ד הלכה ז'.

צ. ואפי' היה אורכו אלף מיל אם אין ברחבו ד' טפחים דינו כמקום פטור, כה"ח אות קי"ג.

ק. דבפחות מג' הוי לבוד, וגם צריך שלא יהיו מכתפין עליו אם הוא מג' עד ט' וכמו בסעיף י'.

ר. צ"ל מג' ולמעלה דג' בכלל, וכך משמע מסעיף י"א, ומרמב"ם שם.

ש. משמע דאין עובי המחיצות מצטרף לד', ב"ח ומ"א ס"ק ט"ז. ועיין מש"כ באות ה'.
